

cukorkád

körbehorgol a reggel
nyelved őszi falevél
kávédba felhőt márt
az őszi lelombozó

itt-ott álomfoltok
az ég írható felületén
hajszobrászod a szél
ezüstöt gombolyít

a busz embertelenül
halkan odasofőrzik
betűhorgokkal fizetsz
ablakon szürkehályog

suhannak úri házak
palánkok, kődiófák
kurta históriákat
drummolgat a motor

feltört nyárpecsétek
minden szeptemberül
égi pincérlegényke
lágy esőt csapol

rozsdás trombitákból
érces füst szívárog
ócska kis kabátod
feslik, úgy szorítod

vásott nap kacsint rád
lógnak pókzsínórok
valahol bent a zebben
van még egy cukorkád

hova költöztél megint

a folyosó végén azt mondták
jobbra a második ajtó
de ott egy zuhanyzó van
tele sikoltozó légikisasszonnyal
és fullasztó a pára

magányos liftekben szerteszórt
gyerekcipők ruhatári fogasokon
felejtett fogsorok kifakult számlák
összegyűrt névjegyek mintha
sztrájkolna a takarítószemélyzet

valaki sebtében összepakolta
amitől embernek lenni
kibírhatatlan és a címemre
küldte nagy papírdobozban
átkötve vérvörös gyászszalaggal

a portán azt mondták a harmadik
emeleten az az ajtó amelyen
nincs kilincs és valaki egy
közös fotónkat ragasztotta
a kukucskálólýukra

Csallóközi ős

ha a napraforgók már
mindent elmondtak a szélnek
lassan lehajtják fejük

ó ti rosszul bevart szegek
gondolja egy félszemű holló
a beteg szilvafán

károgni sincs kedve
a pokolba kívánja a lenyugvó napot
s nekidől a harangszónak

Lidércnyom

Félelmetes kitüntetés!
Kartácstűzben alszom,
tűzbogár égeti homlokom,
idegen katonák
lábnyoma a lepedőn.

Vérpiros pirkadat.
Fellángolnak zsebemben
az olcsó cigaretták.
Karikákat lát a szem,
kávéfoltok a kárpiton,

ebben a fojtogató
lőporszagban itt lebeg
még valahol az illatod.

Kifordítasz ismét:
terhét a virágszirom
eső után. Kihullok
magamból valami
süket űrbe, amelyben
te már nem lehetsz csillag.

Az ablakkal kezdődik el. Papír, kézi kivágás, fél vászon, papír kötés, 16,5x11,8 cm, 14 oldal, 2010–2014

„Az ablakkal kezdődik el, mindig az az első. Nem tesznek új üveget a kitört ablakszemekbe, így döntenek. Az elején még bedeszakázzák, ez tűnik a legésszerűbbnek. Azután eltűnik a küszöb, szétporlad vagy lesüllyed, valaki magával viszi, valamit kezd vele. Nincs küszöb, lehetetlen belépni. És lehetetlen kilépni, a határnak nyoma veszett.”

(Visky András: Ha megH, Koinónia, Kolozsvár, 2003, részlet, 75. oldal)

